

„Jobb nektek, ha én elmegyek...”

Jézus tudja, hogy hamarosan véget ér a földi pályafutása. Meg fog halni. Próbálja erre felkészíteni a tanítványait. „...elmegyek ahhoz, aki küldött engem.” El tudom képzelni, ahogy a tanítványok hallgatják és szótlanul maguk elé merednek. Nem szólalnak meg, nem kérdeznek. Vajon mire gondolnak, mit mondanak magukban? Legenyhébb esetben: „Már megint nem értem, amit mond a Mester. Mire gondol? Vajon a többiek értik?” Durvább esetben: „Ha azt mondja, ahhoz megy, aki küldte őt, azt jelenti, hogy az Istenhez megy? Az Istenhez élő ember még nem ment. A halálon keresztül vezet hozzá az út. Csak nem a saját haláláról beszél? Normális? Az ember nem tudja megmondani, mikor fog meghalni.”

Szomorúan hallgatnak tovább. Jézus pedig kissé méltatlankodva, talán bosszankodva mondja: „...senki közületek nem kérdi tőlem: Hová mégy?, hanem, mivel ezeket mondtam, szomorúság tölti el a szíveteket.” Jól érzékeli, valóban szomorúság tölti el őket

Ezután jön a meglepetés. A morbid humor? „Jobb nektek, ha én elmegyek...” Létezik olyan, aki egy ilyen kijelentésre egyetértően bólogat? „Igen, jobb nekünk, ha meghalsz, mert...” Nem! A tanítványok között biztosan nincs, aki egyetért. Nem ezt várják Jézustól. Dicsőséget, hatalmat, Izrael függetlenségének visszaállítását, új aranykort. Ehelyett a saját haláláról beszél? Meg hogy elküldi a Vigasztalót. „Azért lenne jobb nekünk, mert elküldi a Vigasztalót? Ki az a Vigasztaló? Sosem láttuk. Nem is hallottunk róla.”

Mi, a XXI. században egy picivel többet tudunk, sejtünk a Vigasztalóról, mint a tanítványok a fenti jelenet idején. Tudjuk, óriási ajándék, ha megkapjuk, ha eljön hozzánk. Olyannak ismerjük, aki jönni akar. Az ajtónk előtt áll, és bebocsájtásra vár. Rajtam múlik, alkalmassá válok-e a befogadására?

Készítsük a szívünket, hogy a Vigasztaló hajlékra találjon bennünk!

Balogh László, Debrecen